

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ΚΓ'.

Συνδρομή ἑτησίαι: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοτρίῃ φρ. 20. — Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου. ἑκαστ. ἔτους καὶ εἶναι ἑτησίαι. — Γραφεῖον Διευθ. Ὁδὸς Σταδίου 32.

15 Μαρτίου 1887

Ο ΕΜΠΡΗΣΤΗΣ

(Ἱστορία Ἠλ. Βερτέ. — Μετάφρασις Α. Β.)

[Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον.]

Θ'

Ἡ κακὴ εἶδησις.

Τὴν ἐπαύριον πρωίαν φαιδρὸς ἥλιος ἐφώτιζε τὴν περὶ τὸν πύργον τοῦ Βλινὺ γραφικωτάτην πεδιάδα. Ὁ οὐρανὸς ἦτο γαλανός, τὰ πτηνὰ ἐκελάδουν ἐπὶ τῶν δένδρων, καὶ οἱ ἀμπελοφυτοὶ ἔψαλλον εὐθυμοὶ παρὰ τὰς ὠρίμους σχεδὸν σταφυλάς.

Ὁ ὑπὸ τὰ παράθυρα τοῦ πύργου ἐκτεινόμενος ἀνθῶν, ὅστις συνεκοινωνεὶ πρὸς τὸν κήπον διὰ μαρμαρίνης κλίμακος, ἦτο ἰδίως θελκτικώτατος τὴν πρωϊνὴν αὐτὴν ὥραν. Τὰ ἀνθη, ἅτινα ἔθριθον ἐν αὐτῷ, ἐμύριζον τὸν ἀέρα περίξ εἰς μακρὰν ἀπόστασιν. Σκιὰς δὲ ἀποτελουμένη ἐκ ῥοδῶν, αἰγοκλήματος, κληματίτου καὶ κωδωνίσκων, καὶ καταλήγουσα εἰς περίπτερον ἐκ χρωματιστῶν ὑέλων, παρείχε περίπατον γοητευτικώτατον, ἐνῶ ἔσταζε κύκλω ἡ δρόσος μουσικώτατα ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον.

Ἄλλ' οἱ κάτοικοι τοῦ Βλινὺ δὲν ἠγείροντο πρωὶ καὶ τὰ παράθυρα πάντων ἦσαν ἔτι κλειστά. Ὁ κ. Λοβεδὺ εἶχεν ἐπιστρέψει ἀργά, γευματίσας, ὡς ἐλέχθη, ἐν γειτονικῷ πύργῳ, ὃ δὲ Ἐκτωρ εἶχεν ἀγρυπνήσει παίξων *larasere* μετὰ τῶν ἐν τῷ οἴκῳ ξενιζομένων.

Ἡ Ἀδριανὴ ἐν τούτοις, συνειθισμένη εἰς τὴν ἀγροτικὴν δραστηριότητα, εἶχεν ἀπὸ μακροῦ ἐγερθῆ, καὶ πολλὴν εἶχε διάθεσιν ν' ἀναπνεύσῃ καθαρὸν ἀέρα πρὸ τοῦ προγεύματος· ἀλλ' ἡ κυρία Δυχαμὲλ, κατὰ πονος ἀπὸ τριῶν ἡδὴ ἡμερῶν, ἐκοιμάτο ἔτι, καὶ ἡ νεάνις δὲν ἐτόλμα νὰ ἐξέλθῃ μόνη. Τέλος ἐσκέφθη ὅτι ἡδύνατο ἀκινδύνως νὰ περιπατήσῃ ὑπὸ τὰ παράθυρα τῆς μητρὸς τῆς καὶ οὕτως εἰπεῖν ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς. Ἐφόρεσε λοιπὸν ἐν ἀχύρινον σκιάδιον καὶ τὴν ἐκ τεφροχρου λινοῦ ἐσθῆτά τῆς, καὶ φιλήσασα τὴν μητέρα τῆς, χωρὶς νὰ τὴν ἐξυπνήσῃ, κατέβη εἰς τὸν κήπον ἐλαφρὰ ὡς πτηνόν.

Ἐτράπη κατ' ἀρχὰς πρὸς τὴν σκιάδα, ἠν ἐκά-

λουον ῥοδοστοιχίαν, καὶ ἤρχισε δρέπουσα ἀνθη, μαδῶσα μαργαρίτας, καὶ θαυμάζουσα τὰ χαριέστατα πράσινα ἢ πορφυρὰ ἔντομα ἅτινα ἐκοιμῶντο ἐντὸς τῶν ἀπαλῶν καλύκων τῆς κισσαμπέλου. Ἦσυχος καὶ ἀσφαλῆς, ἐθεράπευεν οὕτω πᾶσαν ἰδιοτροπίαν ἀκάκου κόρης, κ' ἐμακρύνετο ὁλονὲν τῆς οἰκίας, ὅτε εὐρέθη ἐνώπιον τοῦ ἐξαδέλφου τῆς Ἐκτορος.

Πόθεν ἤρχετο ὁ νέος Λοβεδὺ τὴν ὥραν ἐκείνην καθ' ἣν ὑπετίθετο οἰκουρῶν ἔτι; τὰ ὑποδήματά του καὶ τ' ἄκρα τῆς περισκελίδος του ἦσαν βεβρεγμένα, ὡς ἂν εἶχε τρέξει πολὺ διὰ μέσου τῶν χόρτων· ἀλλ' ἦτο οὐχ ἥττον ἐνδεδυμένος ἐν ὅλῃ τῇ παρισινῇ του κομψότητι.

Ἡ ἐκ τῆς συναντήσεως αὐτῆς ἐκπληξίς τοῦ ἐξαδέλφου καὶ τῆς ἐξαδέλφης ὑπῆρξεν ἀμοιβαία, μετεβλήθη δ' ἀμέσως εἰς φόβον ἀόριστον τῆς νεάνιδος καὶ εἰς χαρὰν ἀνυπόκριτον τοῦ Ἐκτορος.

— Τί εὐτύχημα, φιλάτη Ἀδριανή! ἐφώνησεν οὕτος. Ἀφ' οὗτου ἤλθατε εἰς τὸν πύργον, δὲν ἀπεμακρύνθης ἀπὸ τὴν μητέρα σου, ὡς νὰ ἦσο σκιά τῆς. Καὶ ὅμως πόσα πράγματα ἔχομεν νὰ εἰπῶμεν.

Ἡθέλησε νὰ λάβῃ τὸν βραχίονά τῆς καὶ νὰ σύρῃ αὐτὴν πρὸς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ κήπου· ἀλλ' ἐκείνη τὸν ἀπέκρουσεν, ὡς συνήθως, κ' ἐτράπη βραδεῖ τῷ βήματι πρὸς τὴν οἰκίαν.

Καίτοι ὁ Ἐκτωρ βαθέως ἐπειράχθη ἐκ τῆς ἀρνήσεως ταύτης, οὐδὲν ὅμως ἀπέδειξε, βαδίζων δὲ παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς ἐξαδέλφης του, εἶπεν εἰς αὐτὴν μετὰ πολλῆς αἰσθηματικότητος:

— Πολὺ μετεβλήθης μαζὺ μου, Ἀδριανή. Ἄλλοτε, ὡσάκις ἤρχομην ἐδῶ, σ' εὕρισκον πάντοτε προσηνὴ καὶ φαιδρὰν... Ἐνθυμείσαι ὅτι ὅταν ἤμεθα μικροὶ, ἐλέγαμεν ὁ εἰς τοῦ ἄλλου ἀνδράκι μου, γυναικοῦλα μου, καὶ οὔτε ἡ μητέρα σου οὔτε ἡ μητέρα μου ἐναντιώνοντο.

— Καίρὸς εἶνε, με φαίνεται, ἐξαδέλφε, νὰ λησμονήσωμεν τὰς γελοίας αὐτὰς παιδαριότητας. Δὲν ἀρμόζουσι πλέον εἰς τὴν ἡλικίαν μας.

— Διατί, Ἀδριανή; διατί νὰ παραιτήσωμεν σχέδια, τὰ ὅποια φυλάττω ἐγὼ πάντοτε περιπαθῶς ἐντὸς τῆς καρδίας μου; Σ' ἀγαπῶ πρὸ πολλοῦ· αἱ περιουσίαι μας εἶνε περίπου ἴσαι,

και δὲν ὑπάρχει ἄλλο ἐμπόδιον ἀπὸ τὴν θέλησίν σου . .

— Ἀρκεῖ, ἐξάδελφε, διέκοψεν ἐντόνωσ ἡ Ἀδριανή. Κ' ἄλλοτε σοῦ ἔδωκα νὰ ἐνοήσης ὅτι τὰ σχέδια αὐτὰ εἶνε ἀπραγματοποίητα. Ἡ συγγενεία μας εἶνε τόσον στενή, ὥστε καὶ τῆς μητρός μου καὶ ἐμοῦ ἡ συνειδησις δὲν τὸ ἐπιτρέπει. Ἐπειτα γάμος τοιοῦτος ἀδύνατον εἶνε νὰ μᾶς καταστήσῃ εὐτυχεῖς. Ἐγὼ ἔχω ὀρέξεις ἀπλᾶς, ἐρήμους· σὺ τὸν ἀντίον συνείθισες εἰς τὴν ταραχώδη ζωὴν τῶν Παρισίων, τὴν πολυτέλειαν καὶ τὸν θόρυβον, οὔτε εἶνε δυνατὸν νὰ εὐχαριστηθῆς ἐκεῖ ὅπου ἐπιθυμῶ ἐγὼ νὰ ζῆσω. Μὴ μοῦ ἠμιλῆς λοιπὸν πλέον περὶ γάμου, Ἐκτορ· μὴ μοῦ ἠμιλῆς ποτέ, ποτέ . . σὲ παρκαλῶ πολὺ, . . εἶδε μὴ, θὰ παύσωμεν νὰ βλεπώμεθα.

Ὁ Ἐκτορ ἔμεινεν ἐνεός. Εἶχε μὲν ἤδη πολὺ λάκεις προσπαθῆσαι ἡ Ἀδριανή νὰ ἀποθαρρύνῃ τὸ ἀληθές ἢ προσποιήτῃ ἀπάθος τοῦ ἐξαδέλφου της· ἀλλ' οὐδέποτε εἶχεν ἐκφρασθῆ τοσοῦτον καθαρῶς καὶ ἀμετακλήτως.

— Μὲ σπαράττεις, Ἀδριανή! ἐφώνησεν ὁ Ἐκτορ, φέρων τὴν χεῖρα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, ὡς ἵνα κρατήσῃ τὰ δάκρυα. Ὅθ μὲ κάμης τρελλόν! θὰ μὲ φέρης εἰς καμμίαν ἀπελπιστικὴν ἀπόφασιν . . Δὲν θέλω πλέον ζωὴν χωρὶς σέ, καὶ ἂν μὲ διώξῃς, δὲν ἤξεύρω τί ἤμπορῶ νὰ κάμω . . θὰ φονευθῶ, σοῦ τὸ ὀρκίζομαι.

Ὁλη τῶν λόγων τούτων ἡ βία δὲν ἐφάνη θορυβήσασα τὴν Ἀδριανήν.

— Ἐλα, Ἐκτορ, ὑπέλαθεν· αὐτὰ ποῦ λέγεις εἶνε πραγματικῶς τρελλαίς . . Τὸ φοβερόν σου αὐτὸ πάθος δὲν σ' ἐμποδίζει, τὸ γνωρίζω, νὰ ζῆς εὐθυμότατα εἰς Παρισίους, καὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει παρηγορία δὲν θὰ σοῦ λείψουν, βέβαια.

Ἡ κατάπληξις τοῦ Λοβεδὺ ἠῤῥξανεν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν ὑπέλαθε δὲ μετὰ πικρίας:

— Δὲν σὲ ἀναγνωρίζω πλέον Ἀδριανή, σέ, τόσον καλὴν ἄλλοτε καὶ τόσον ἀφελῆ! Διὰ ν' ἀλλάξῃς τόσον πρέπει νέα τις ἀγάπη νὰ κατέλαβε τὴν καρδίαν σου . . πρέπει ν' ἀγαπᾷς ἄλλον . .

Ἡ Ἀδριανὴ ἐθορυβήθη καὶ ἠρυθρίασεν.

— Ἀστείεύεσαι, ἐξάδελφε, εἶπε· ποῖον;

— Δὲν τὸν γνωρίζω ἀκόμη, ἀλλὰ θὰ τὸ μάθω, καί . . θὰ τὸν φονεύσω οἷοσδήποτε καὶ ἂν ᾔνῃ!

— Ναί, ἤκουσα ὅτι πολλὰκις ἐμονομάχησες . . ἀλλ' εἰς ἐμὲ τοιαῦται ἀπειλαὶ δὲν κάμουν ἐντύπωσιν, καὶ—νὰ σοῦ εἰπῶ,—καυμένε Ἐκτορ, κατ' ἄλλον τρόπον ἔπρεπε νὰ ἐκδηλώσῃς τὸ σφοδρὸν αὐτὸ πάθος, τὸ ὅποιον σὲ κατατῆκε, ὡς λέγεις.

— Μὲ χλευάζεις, Ἀδριανή. Εἶσαι, φαίνεται,

θυμωμένη ἀκόμη, διότι προχθὲς ἐκοιμώμην ἡσυχος, ἐνῶ σὰς ἔσωζεν ἀπὸ τὰς φλόγας, σὲ καὶ τὴν μητέρα σου, εἰς χυδαῖος πυροσθῆστῃς. Καὶ πιστεύεις ὅτι ἂν ἤμην παρὼν, θ' ἄφίνα εἰς ἄλλον τὸ εὐτύχημα νὰ σὰς σώσῃ; Ἄλλ' εἶνε, νομίζω, ὑπερβολικὴ ἡ εὐγνωμοσύνη σου διὰ τοιαύτην ἐκδούλευσιν! . . Ἐπειτα, προσέθηκε χαιρεκάκως, ὁ ἀγαπητὸς σου πυροσθῆστῃς ἐφονεύθη χθὲς τὴν νύκτα.

Ἡ Ἀδριανὴ ἔστη ὠχρίασασα.

— Ποῖον ἐνοεῖς; ἐψιθύρισε.

— Αἶ ποῖον ἄλλον; τὸν φίλον σου, τὸν ἠρωϊκὸν σου σωτῆρα . . τὸν νέον ἐκεῖνον . . Λετελιέ λέγεται, νομίζω.

Ἡ Ἀδριανὴ κατεκραύωνσεν αὐτὸν διὰ τοῦ βλέμματός, καὶ ὑπέλαθεν·

— Ἡ εὐθυμία σου εἶνε πολὺ ἀπαισία σήμερον, ἐξάδελφε, καὶ ἀπὸ σέβας πρὸς σέ ἂν ὄχι πρὸς ἐμὲ, ἔπρεπε νὰ ἐκλέξῃς ἄλλο ἀντικείμενον ἀστεϊσμοῦ.

— Δὲν ἀστείζομαι, ἐφώνησεν ὁ Ἐκτορ, καὶ σοῦ ἐπαναλαμβάνω ἀκριβῶς ὅτι μοῦ διηγήθη πρὸ μικροῦ ἡ Ἰωσηφίνα . . ἡ κόρη τοῦ θηροφύλακός μου, τὴν ὁποίαν ἔτυχε ν' ἀπαντήσω εἰς τὸν περίπατον. Ὁ φύλαξ ἐπῆγε σήμερον τὸ πρωὶ εἰς τὴν πόλιν κ' ἔμαθε τὴν εἶδησιν ἀσφαλῶς. Φαίνεται ὅτι ὁ Νοέλ αὐτὸς καὶ δύο ἄλλοι ἐργάται ἠθέλησαν νὰ ἐκβάλουν ἐν κιβώτιον, τὸ ὅποιον εὐρίσκετο εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ πατρός σου. Ἀλλὰ δὲν ἔλαβαν φαίνεται τὰ μέτρα των, διότι ὁ τοίχος ἐκρημνίσθη, καὶ δύο ἐξ αὐτῶν, τῶν ὁποίων εἰς ἧτο ὁ Λετελιέ, ἐφονεύθησαν. Ὁ τρίτος εὐρίσκεται, λέγουν, εἰς κακὴν κατάστασιν.

Ἡ δεσποινὶς Δυχαμὲλ ἔτρεμε σύσσωμος, καίτοι ἡ πρόδηλος χαιρεκακία τοῦ ἐξαδέλφου της ἐπέτρεπεν ἔτι ἀμφιβολίας.

— Ψεύστη! ἐψιθύρισε, ψεῦ . . στη!

Καὶ κλονισθεῖσα μικρὸν, κατέπεσε λιπόθυμος ἐπὶ τῆς ἀμμοστρώτου δεινροστοιχίας.

Ὁ Ἐκτορ ὤρμησεν ἵνα τὴν ὑποστηρίξῃ, ἡ τὴν ἐμποδίσῃ τοῦλάχιστον νὰ πληγωθῇ πίπτουσα. Βλέπων δὲ αὐτὴν ἐκτάδην κειμένην πρὸ ποδῶν του τὴν ἐθεώρησε μετὰ θαυμασμοῦ, ἐκπλήξεως καὶ ὀργῆς.

— Διὰ βολε, διὰ βολε! τὸν ἀγαποῦσε λοιπὸν; ἐψιθύρισε. Τὸ πρᾶγμα εἶνε τώρα φανερόν . . Μὰ τὴν ἀλήθεια, ἂν ἡ Ἰωσηφίνα δὲν εἶπε ψεῦματα, φθηνὰ τὴν ἐγλυτώσαμεν.

Δὲν ἔσπευδε δὲ νὰ φωνάξῃ ἡ νὰ δράμῃ πρὸς τὴν οἰκίαν ὅπως καλέσῃ συνδρομήν, κ' ἐξηκολούθει θεωρῶν τὴν ὀλιγοδρανῆ νεάνίδα. Ἡ μακρὰ κόμη τῆς Ἀδριανῆς εἶχε λυθῆ, καὶ οἱ μεταξῶδεις τῆς βόστρυχοι ἐκυμάτιζον ἐπὶ τῆς στυβούσης ἄμμου· εἰς τῶν μικρῶν τῆς ποδῶν, φθρῶν εὐμαρίδα ἐκ μαύρου μεταξωτοῦ, προέκυπτε

των πτυχῶν τῆς ἐσθῆτός της, ἥτις σεμνῶς τὴν ἐκάλυπτεν.

Ὁ Ἐκτωρ δὲν ἀπέστρεψε τὸ βλέμμα τῆς θελτικῆς ἐκείνης εἰκόνας· αἴφνης δὲ μειδίαμα παράδοξον διέστειλε τὰ χεῖλη του, καὶ κύψας πρὸς τὴν Ἀδριανὴν ἀνέλαβεν αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ τὴν ἔφερε πρὸς τὴν σκιάδα.

Τὸ περίπτερον εἰς ὃ αὕτη ἀπέληγεν, ἔκειτο κατὰ τὸ μᾶλλον ἀπόκεντρον μέρος τοῦ κήπου καὶ περιεβάλλετο ὑπὸ πυκνῶν δένδρων. Ἐνῶ δὲ ὁ Λοβεδύ ἐπλησίαζεν εἰς τὴν θύραν μετὰ τοῦ ἐλαφροῦ φορτίου του, γυνὴ τις ἐπεφάνη αἴφνης καὶ τῷ ἔφραξε τὴν ὁδόν.

— Δός μου τὴν ἐμένα τὴν κοκωνίτσα, εἶπε χλευαστικῶς ἅμα καὶ ἐπιτακτικῶς· δὲν ζεῦρεις τοῦ λόγου σου νὰ τὴν κάμης νὰ συνέλθῃ. Λιγοθυμία ἔχει, . . . ζεῦρω, κ' ἐγὼ τὸ πάθαινα μιὰ φορά . . . Θὰ τῆς κτυπήσω λιγάκι τὰ χέρια της, θὰ τῆς ρίψω δροσερὸ νερὸ εἰς τὸ πρόσωπο, καὶ ἂν ἦνε ἀνάγκη, θὰ τῆς πῶ ἓνα τραγουδάκι ποῦ θὰ τὴν ζυπνήσῃ εἰς τὴ στιγμὴ . . . Ἐλα δός μου τὴν! Ἐγὼ τὴν ἀγαπῶ καὶ τὴν προστατεύω.

Ἡ οὕτω λαλοῦσα ἦτο ἡ Φακινέτα, ἡ τρελλὴ τῆς ὥρας. Ὁ Ἐκτωρ ἔστη καὶ εἶπεν ὀργίλως :

— Τί θέλεις ἐδῶ, συχαμένη; πῶς ἐτόλμησες νὰ ἐμβῆς ἐδῶ μέσα; Πήγαινε, νὰ μὴ βάλω καὶ σὲ διώξουν. Δὲν χρειάζεται.

Ἀντὶ νὰ φοβηθῇ τὰς ἀπειλὰς αὐτὰς, ἡ παράφρων διερράγη εἰς γέλωτα.

— Δὲν θέλω νὰ φύγω, ὑπέλαβεν ἐμένα εἰς τὸν πύργον μὲ γνωρίζει κάποιος . . . πολὺ καλά. Ἡ κυρία Ἀδριανὴ εἶν' ἓνας ἄγγελος κ' ἐγὼ τὴν προστατεύω . . . ἐγὼ ὁ σατανᾶς . . . Ναί, εἶμαι σατανᾶς, πρεσέθηκε ταπεινοῦσα ἐμπιστευτικῶς τὴν φωνήν. Δὲν τὸ ζεῦρεις; Θέλεις νὰ βγάλω τὸ παπούτσι μου, νὰ ἰδῆς τὰ νύχια μου;

Καὶ διερράγη πάλιν εἰς γέλωτα. Ὁ Ἐκτωρ ἀπόλεσε τὴν ὑπομονήν.

— Πήγαινε εἰς τὸν διάβολον, διάβολε! ἐφώνησε, λακτίζων εἰς τὸ κενόν· ἡῦρες τὴν ὦραν νὰ μὲ ζαλίσης μὲ τὰς ἀνοησίας σου.

Ἀλλὰ τὸ κτηνῶδες τῶν τρόπων του δὲν ἀπέβη αὐτῷ εἰς ἀγαθόν. Ἡ παράφρων ἐγένετο μανιώδης. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἐκτωρ, δυσκίνητος ὑπὸ τὸ φορτίον του, δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπερασπίσῃ ἐαυτὸν, ὤρμησεν ἐκείνη, τοῦ ἔσφιξε σπασμωδικῶς τὸν τράχηλον διὰ τῶν χειρῶν της καὶ προσεπάθει νὰ τὸν πνίξῃ.

— Ἀθλιε, χαμένε! ἔλεγε, τοῦ ἔμοιασες! Ὡς τὴν κόλασι, σκύλε! ἔς τὴν κόλασι, παραλυμένε! Ὅπου καὶ ἂν ἦνε θὰ σοῦ στείλω καὶ σύντροφο!

Ὁ Ἐκτωρ, μὴ θέλων ν' ἀφήσῃ λιπόθυμον τὴν Ἀδριανὴν, μάτην ἠγωνίζετο νὰ ὑπερασπισθῇ. Ἐβαλε τέλος ἀγρίας κραυγὰς, πρὸς ἃς ἀπήντησαν ἄλλαι μετὰ μικρὸν ἀπὸ τῆς οἰκίας.

Ἡ Φακινέτα, φοβηθεῖσα, παρήτησε μὲν τὸν Ἐκτορα, ὅστις ἀσθμαίνων καὶ πηδῶν ἠσθάνετο ἐκλειπούσας τὰς δυνάμεις του, προσεπάθει δὲ νὰ τοῦ ἀποσπάσῃ τὴν ἀναίσθητον νεάνιδα, καὶ θὰ τὸ κατῶρθωνεν ἴσως, ἂν φωνή τις, ἣν μακρῶθεν διέκρινε, δὲν ἐνέπνεεν εἰς αὐτὴν αἰφνίδιον τρόμον.

— Δὲν πρέπει νὰ μὲ ἰδοῦν, εἶπε ταχέως, θὰ χαλοῦσε ἡ ὑπόθεσις . . . Σένα, ἀρχοντόπουλο, σὲ ξαναυρίσκω! Ἡ κοκωνίτσα εἶνε ἄγγελος, καὶ ἄγγελος θὰ μείνῃ, ὅτι καὶ ἂν κάμῃς.

Μυκτηρίσασα δὲ τὸν Ἐκτορα, καὶ ἠλιθίως ἀνακαγγάσασα, ἐτράπη πρὸς τὰς πυκνὰς δενδροστοιχίας τοῦ κήπου κ' ἐγένετο ἄφαντος.

Ὁ Ἐκτωρ, ὅστις ἐγκαίρως ἀληθῶς ἀπηλλάσσετο τῆς πάλης, ἀπέθηκε τὴν Ἀδριανὴν ἐπὶ τῆς χλόης, ἥτις περιέβαλε τὴν σκιάδα, κ' ἐσπόγγισε τὸ καθίδρον αὐτοῦ μὲτωπον, ἐνῶ πολλὰ πρόσωπα προσέτρεχον ἀπὸ τῆς ροδοστοιχίας. Πρῶτῃ ἦτο ἡ κυρία Δυχαμὲλ, ἥτις ἀνησυχήσασα ὅτι δὲν εἶδεν ἐγειρομένη τὴν θυγατέρα της, ἠτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ εἰς ἀναζήτησίν της, ὅτε ἠκούσθησαν αἱ ἐναγώνιοι κραυγαί. Ἐρχοντο δὲ μετ' αὐτῆς μία τῶν θαλαμηπόλων καὶ κηπουρός τις, καὶ παρηκολούθει βραδυπατῶν ὁ πατήρ Λοβεδύ, πρωϊνὴν φορῶν ἐνδυμασίαν καὶ βελούδιον κεντητὸν σκουφον.

— Παναγία μου! ἐφώνησε προσελθοῦσα ἡ κυρία Δυχαμὲλ, τί ἔχει ἡ Ἀδριανὴ μου, Ἐκτορ;

— Τίποτε, θεία μου, ἀπήντησεν ὁ Ἐκτωρ, ἀνακτῆσας ὅλην αὐτοῦ τὴν ἀπάθειαν. Μὴ φοβεῖσθε! Ζωηρὰ συγκίνησις τὴν ἔκαμε νὰ λιποθυμήσῃ. Ἐνῶ δὲ τὴν μετέφερα εἰς τὸν πύργον, ἡ Φακινέτα, ἡ ὁποία δὲν ἤξεύρω πῶς εὐρέθη ἐκεῖ . . .

— Ζωηρὰ συγκίνησις! ἐπανέλαβεν ἡ κυρία Δυχαμὲλ ὀργίλως· ἕνεκα δυσαρρεσκείας βέβαια, τὴν ὁποίαν τῆς ἐπροξένησες; Ἀδιακόπως τὴν τυραννεῖς, Ἐκτορ· καὶ πρέπει, μὰ τὴν ἀλήθειαν, νὰ λάβω τὰ μέτρα μου, ἀναχωροῦσα τὸ ταχύτερον . . .

— Θεία μου, σὰς ὀρκίζομαι . . . ἂν ἤξεύρατε . . .

— Ἐλα, ἔλα, Λουίζα, εἶπε μετ' ἐσκεμμένης ἐπιεικειᾶς ὁ προσελθὼν τραπεζίτης, μὴ ἀναμιγνυώμεθα εἰς τὰς μικρὰς αὐτὰς φιλονεικίας, εἰς τὰ μικρὰ μυστικά τῶν παιδιῶν. Εἶνε τῆς ἡλικίας των! Καὶ ἔπειτα, προσέθηκε σιγώτερα μετὰ τῆς ὑποκριτικῆς αὐτοῦ ἀγαθότητος, ὅλα αὐτὰ διορθώνονται . . . ἤξεύρεις πῶς τὸ θέλω.

— Ἀλλ' ἐγὼ θέλω ἄλλα, ἀπήντησε ξηρῶς ἡ κυρία Δυχαμὲλ.

Βοηθουμένη δὲ ὑπὸ τῆς θαλαμηπόλου, παρέσχε τὰς πρώτας περιποιήσεις εἰς τὴν Ἀδριανὴν, ἥτις ταχέως συνῆλθεν.

Ὁ Λοβεδύ ἠτένισεν ἐρωτηματικὸν βλέμμα πρὸς τὸν υἱόν· ἀλλ' ὁ Ἐκτωρ ἀπέστρεψε τὸ

πρόσωπον ὀργισμένους καὶ δυσηρεστημένους.

Ἡ κυρία Δυχαμέλ ἔμενε γονυπετῆς πλησίον τῆς Ἀδριανῆς.

— Τί σοῦ συνέβη ἀγάπη μου; ἔλεγε. Πόθεν ἡ λιποθυμία αὐτή;

Ἡ νεάνις ἐφαίνετο προσπαθοῦσα νὰ συνάψῃ τὰς ἰδέας τῆς. Τέλος οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς προσηλώθησαν εἰς τὸν Ἐκτωρ, κ' ἐνθυμήθη.

— Μαμά, ἐψιθύρισε, νὰ ἤξευρες πόσον κακὸς εἶνε ὁ ἐξάδελφός μου! Μοῦ εἶπε πράγματα... Ἄλλ' εἶνε ψεύματα ὅμως, αἶ;

Καὶ ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

— Κάθῃσαι καὶ ἀκούεις αὐτὸν τὸν ἀνόητον;

— Ἦμουν βέβαιος, διέκοψεν ὁ κ. Λοβεδὺ ἐν ἀταράχῳ αἰσιοδοξίᾳ· καμμιά ἐρωτικὴ φιλονεικία.

— Ὅλ' αὐτά, θεία μου, ὑπέλαβεν ἄδη μόνων ὁ Ἐκτωρ, τὰ ἔκαμε μία εἰδησις, τὴν ὁποίαν ἐνόμισα ὅτι ἤμποροῦσα νὰ εἰπῶ τῆς Ἀδριανῆς χωρὶς περιστροφῆς, διότι δὲν ὑπέθετα... Πρόκειται περὶ αὐτοῦ τοῦ Νοέλ, τοῦ μηχανοποιοῦ, ὁ ὁποῖος ἐφρονέυθη χθὲς τὴν νύκτα μὲ δύο ἄλλους εἰς τὰ ἐρείπια τῆς οἰκίας σας.

— Δυστυχία! τί λέγεις αὐτοῦ; ἐφώνησεν ἡ κυρία Δυχαμέλ ὠχρῶσα ἐπίσης.

— Εἶνε ἀλήθεια λοιπόν; ἠρώτησεν ἡ Ἀδριανὴ καὶ παρ' ὀλίγον ἐλιποθύμει πάλιν.

Ὁ Ἐκτωρ ἐπανάλαβεν ὅ,τι ἐγνώριζε περὶ τοῦ τραγικοῦ συμβάντος. Ἡθέλησαν ν' ἀμφιβάλωσιν, ἀλλ' ὁ κηπουρὸς, ὅστις τὴν πρῶταν εἶχεν ἀπαντήσῃ τὸν θηροφύλακα, ἐπεβεβαίωσε τὰ λεγόμενα.

Ἡ λύπη τῆς κυρίας Δυχαμέλ ἦτον ὅση σχεδὸν καὶ τῆς θυγατρὸς τῆς.

— Πάλιν δι' ἡμᾶς, ἔλεγεν, ἐχάθη τόσον οἰκτρὰ ὁ γενναῖος αὐτὸς νέος... Χθὲς ὁ συμβολαιογράφος Περρὲν θὰ τοῦ ἔκαμε λόγον διὰ τὰς πεντακοσίας χιλιάδες φράγκα, τὸ τίμημα τοῦ Βλινύ, τὰς ὁποίας ὑπέθεταμεν ὅτι ἦσαν εἰς τὸ μυστικὸν κιβώτιον, καὶ θὰ ἠθέλησε νὰ μᾶς διασώσῃ αὐτὸ τὸ ποσόν...

— Τί μᾶς ἔμελε διὰ τὰ χρήματα; ἐψιθύρισεν ἡ Ἀδριανή. Ὁ ταλαίπωρος... ὁ ταλαίπωρος Νοέλ!

Ὁ κ. Λοβεδὺ ἐφαίνετο ἐπίσης περίλυπος ἐκ τοῦ πενθίμου γεγονότος.

— Ἀληθῶς μέγα δυστύχημα, εἶπε, καὶ πρέπει νὰ ἀποζημιωθῇ ἡ οἰκογένεια τοῦ Νοέλ, ἂν ἔχη. Ὡστε, Λουίζα, ἐξηκολούθησεν, ὁ Περρὲν ἦλθε χθὲς νὰ σοῦ ἀναγγεῖλῃ τὴν ἐξαφάνισιν τῶν πεντακοσίων χιλιάδων φράγκων; Εἶνε σπουδαῖον, ἀληθῶς, νὰ μάθωμεν τί ἔγινε αὐτὸ τὸ ποσόν. Καὶ ἐγὼ ἐνδιαφέρομαι πολὺ, μολοντί ἔχω τακτικὴν ἐξόφλησιν τοῦ συγγάμβρου μου. Ἐνθυμοῦμαι ἀκόμη ὅτι τοῦ ἐνεχείρισσα πεντακόσια ὠραῖα χαρτονομίσματα, καὶ

τὸ ποσὸν αὐτὸ θὰ εὕρισκετο βέβαια εἰς τὸ ἰδιαίτερον κιβώτιον τοῦ Δυχαμέλ. Νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς λοιπόν, σὲ παρακαλῶ, νὰ μεταβῶ ἀμέσως εἰς τὴν πόλιν καὶ νὰ πληροφορηθῶ τί ἔγειναν τὰ χρήματα.

— Κάμε ὅ,τι θέλεις, Λοβεδὺ, ἀπήντησεν ἡ κυρία Δυχαμέλ καταβεβλημένη. Εἶμαι πολὺ ταραχμένη... Δὲν συλλογίζομαι παρὰ τὸν ταλαίπωρον αὐτὸν νέον καὶ τοὺς δύο γενναίους συντρόφους του.

— Ἐξαίρετα, ἀγαπητή μου. Ἄλλ' ἂν ἐξ ἀμελείας ἢ δι' ἄλλον λόγον χάσετε τὰ χρήματα, δὲν θ' ἀναστήσετε βέβαια τὸν Νοέλ καὶ τοὺς συντρόφους του. Δι' αὐτὸ εἶνε κατεπεῖγον νὰ μεταβῶ εἰς Βωβραί.

— Κάμε τὸ καλλίτερον, Λοβεδὺ. Ἡμεῖς πηγαίνωμεν εἰς τὸ σπίτι, Ἀδριανή, ἂν ἠμπορεῖς, ἐνοεῖται, νὰ περιπατήσῃς.

Ἡ Ἀδριανὴ ἠγέρθη μετὰ κόπου, στηριζομένη δὲ ἐπὶ τῆς μητρὸς τῆς καὶ τῆς θαλαμηπόλου κατηυθύνθη πρὸς τὸν πύργον, ἐνῶ ὁ κηπουρὸς ἔσπευσε νὰ παραγγεῖλῃ νὰ ζευξῶσι τὸ ἀμάξιον.

Οἱ δύο Λοβεδὺ ἔμενον ὀλίγον ὀπίσω, ὁ δὲ πατὴρ εἶπεν εἰς τὸν υἱόν, καμμῶν τοὺς ὀφθαλμούς,

— Νομίζω ὅτι εἶσαι ἀδέξιος, Ἐκτωρ... Οὐχ ἦττον τὰ πράγματα λαμβάνουν καλλιτέραν τροπὴν παρ' ὅ,τι ἠλπίζαμεν.

— Νομίζεις, πατέρα; ὑπέλαβε σκυθρωπὸς ὁ νέος· τὸ κατ' ἐμέ, ἐπειράχθη πολὺ ἡ φιλοτιμία μου, καὶ θὰ ἰδῇ ἡ κυρία Ἀδριανή, ὅτι... Ἀλήθεια, δὲν μοῦ λέγεις ποῦ εὗρέθη ἐδῶ πρὸ ὀλίγου ἡ Φακινέτα, καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ μὲ πνίξῃ;

Ὁ τραπεζίτης ἐσκίρτησεν ἑλαφρῶς, ἀλλ' ἀπήντησεν ἀδιαφόρως.

— Μπα; Αἶ, ἡ πτωχὴ τρελλὴ τρέχει δεξιᾶ ἀριστερᾶ, καὶ τὴν ἀπαντᾶ κανεὶς παντοῦ... Θὰ ἦλθε βέβαια ἀπὸ τὸν κῆπον.

— Ἐφαίνετο νὰ ζητῇ κάποιον ἢ κάτι, καὶ μοῦ εἶπε κάτι λόγια πολὺ περίεργα...

— Ποιὸς συλλογίζεται τώρα τὴν Φακινέταν... ἔχω ἄλλας ἀνησυχίας!

Μετὰ τινὰς στιγμὰς ὁ τραπεζίτης ἀνεχώρει ἐφ' ἀμάξης, ἢν ἤλαυνε μόνος, καὶ μετέβαιεν εἰς τὴν πόλιν. Καίτοι δὲ θάρρος ὑποκριθεὶς ἐνώπιον τοῦ υἱοῦ του, ἦτο λίαν ἀνήσυχος, καὶ ἐφαίνετο προσπαθῶν καθ' ὁδὸν νὰ λύσῃ σπουδαιότατον δι' αὐτὸν πρόβλημα.

(Ἔπεται συνέχεια).

Καὶ οἱ ἠθικοὶ κολαφισμοὶ ἐρυθραίνουσι τὰς παρειάς.